Den tyske „Vereinsbank" i Aabenraa er bleven lukket, foreløbig til 1. Marts. Aktionærerne er indbudt til Generalforsamling, hvor der skal forhandles om Dækning af den forhaandenværende Underballance ved Forhøjelse af Aktiekapitalen og Udstedelse af Prioritets-Aktier. Om Underballancens Størrelse vides endnu intet bestemt. „Vereinsbank" blev oprettet for at drage Folk fra den danske Folkebank.

Tanken om at opføre Forsamlingshuse har funden god Jordbund paa Vestkysten. Ikke blot i Skærbæk, men ogsaa i Rejsby fremmes Planen efter Evne.

„Dannevirke"s Stilling. Efter at Fru Wildenradt-Krabbe har overtaget Redaktionen af „Dannevirke", er Misstemningen mod dette Blad vokset i betydelig Grad, ja, det er ikke langt fra, at det bliver bestyldt for med Hud og Haar at være gaaet over i Tyskernes Lejr.

Paa disse Bestyldninger svarer „Dnvk." imidlertid blot, at det er Genstand for Misforstaaelse og Bagtalelse, det mener at holde paa det gamle Standpunkt, men ønsker blot en noget forandret Taktik. At det ved denne Taktik og ved de Udtalelser, Bladet allerede har bragt, gaar Hr. von Kollers Ærinde, synes Bladet ikke at have Øje for.

Sørgeligt Dødsfald. En ung Dame fra Aabenraa, Datter af Senator Jürg Lorenzen, døde forleden lige før Kloroformeringen, da hun paa Sygehuset vilde lade sig bedøve for at faa et Par Tænder trukket ud. Hendes Fader, som var fraværende, modtog den sørgelige Efterretning i Hamborg.

Til Berlin. Amtsforstander Valentiner er kaldt til Berlin for at give Oplysning om de Grunde, der for to Aar siden foranledigede ham til at lukke Foreningsbygningen „Frej" i Tyrstrup.

Det er noget sent, man i Berlin kommer i Tanker om at ville høre Grunden.

Pastor Jacobsen fra Skærbæk, der aspirer til Slesvigs Bispestol, har nylig været paa en Pariserrejse for at arrangere en Udstilling af Tøjer fra sin Væveskole. Paa Hjemvejen gennem Tyskland har Præsten agiteret for sine forskellige Foretagender, nemlig foruden Væveskolen ogsaa Badestedet og Banken. Paa et Møde i München udbød Pastoren saaledes Andele i Banken; han havde endnu 60 Aktier paa 500 Mk. til Raadighed for Liebhavere, og han lovede 4 pCt. p. a. Rente. Sit Teglværk og sin Dampbaad omtalte Pastor Jacobsen slet ikke.

Tyskl ands Nationalsang. „Flensborg Avis" oplyser, at Sangen „Heil dir im Siegeskranz" oprindelig er skrevet af en slesvigsk Præst til Ære for Christian den Ottende af Danmark, og at Tyskerne ganske simpelt har „reddet" Sangen.

Fra Brødrefolkene.

Norge.

De norske Skove. I norske Blade føres der af Sagkyndige fornyede Klager over, at de norske Privatskove hugges ned for Fode, og under de nuværende høje Trælastpriser er det helt galt. Dertil kommer, at til Træslibrierne kan selv de mindste Træer anvendes og i deres Kortsynethed hugger Skovejerne væk af ort og smaat, trøstende sig med, at efter os kommer Syndfloden. Det er imidlertid en ret given Ting, at bitter Elendighed vil følge i Sporene paa denne Slagtning af Hønen med Guldægget, om der ikke stoppes op i Tide; thi mange Egne kan ikke faa nogen nævneværdig Indtægt, naar Skovene først er borte. Som et radikalt Middel foreslaas nu, at Staten skal opkøbe det mest mulige Skov, den kan faa.

Sverrig.

Hedins Forslag om Sønderjyllands Tilbagegivelse til Danmark mod Sverrigs Afstaaelse af nogle gamle Krav, blev forleden forkastet i første Kammer i den svenske Rigsdag.

I andet Kammer motiverede Forlagsstilleren selv sit Forslag. Udenrigsministeren replicerede. Sagen endte, som man kunde vente, uden noget Resultat.

Der er kun en god Slags Lampeglas — Macbeths — og Deres Købmænd ved det.
De bør have Kataloget.
Skriv til Macbeth, Pittsburg, Pa.

Udlandet.

Krigsbilleder og Politik.

Den engelske Sejrsuge.

Som kortelig meddelt i sidste Nr. lykkedes det Tirsdag, d. 27. Febr., nittende Aarsdagen for Boersejren ved Majubahill, Englænderne at fremtvinge General Cronjes Overgivelse.

Det var visselig en stolt Dag for Lord Roberts, ikke mindre end den hele forudgaaende Tid havde været det for Cronje og hans lille tapre Styrke.

Meddelelsen om den vigtige Begivenhed blev hurtig bekendt i London og hele Verden — i England og alle dets Kolonier vakte den stormende Begejstring — saa stormende, at man ganske syntes at forglemme, hvorledes Begivenheden havde været forudsagt og ventet allerede 10 Dage i Forvejen.

Med Cronjes Beslutning hang det efter de senere fremkomne Beretninger saaledes sammen.

Lord Roberts havde efterhaanden faaet Vished for, at Gen. Cronjes Styrke havde opgivet Haabet om at kunne enten slaa sig igennem eller blive undsat.

Allerede den 23. Febr. havde Roberts tilbageslaaet Boergeneralen De Wets Forsøg i sidste Retning — og Cronje besluttede sig saa til at vove et Forsøg paa det første Søndag Nat. Han udsendte en Deling, der skulde liste sig gennem Englændernes Linie og besætte en lille Høj. Var dette lykkedes, vilde Cronje have brudt op fra sit bombefaste men til vir ksomt Forsvar unyttige Skjul.

Ulykkeligvis blev denne Deling opsnappet af Englændernes Forposter — og nu havde Roberts altsaa Sikkerhed for, at Cronje selv indsaa sin Stillings Umulighed.

Om Mandagen ankom der fra Kap tillige 4 Sekstommers Howitzer, som Roberts havde anset det for nødvendigt at hente til Hjælp for hans øvrige 60 Kanoner.

Kl. 3 Tirsdag Morgen lod han da et kanadisk Regiment, understøttet af Gordon-Højlændere og Shoopshires rykke frem, og det lykkedes Kanadiernes Dristighed, at de fik sat sig fast i en Stilling ganske nær op til Boernes Skanseværker.

Da de ikke lod sig drive ud herfra, blev der fra Gen. Cronje sendt en Fredsparlamentær med en til Roberts rettet Skrivelse, hvori Cronje erklærede, at han overgav sig.

Saa snart Brevbæreren under Fredsflaget viste sig, brød den engelske Fortrop ud i Jubelraab. De vidste jo, hvad det betød.

Roberts modtog den „ubetingede" Overgivelse, men fordrede, at General Cronje selv skulde fremstille sig for ham, og hele Boerhæren gaa ubevæbnet ud af Lejren.

Cronje fordrede paa sin Side, at man skulde give ham militær Ledsagelse, samt sørge for standsmæssigt Fangeophold.

Dette blev tilstaaet — og Generalmajor Prettyman affendtes til at ledsage Cronje.

Imens vandrede Roberts hvileløs frem og tilbage foran Hovedkvarteret.

Kl. 7 (Morgen) nærmede sig det lille Rytterog, og Roberts samlede straks sin Stab om sig. Saaledes staaende modtog han den fangne Boergeneral, der præsenteredes for ham af General Prettyman med de Ord: „Kommandant Cronje, Sir!"

Cronje hilste til Hatten, Roberts ligeså, hvorpaa de nyankomne svang sig af Sadlen.

Lord Roberts traadte nu frem, greb Cronjes Haand, trykkede den og sagde: „De forsvarede Dem tappert, Sir!" — hvorefter han skød en Stol hen til den fangne Kommandant og talte med ham. Cronjes Sekretær, der var med, var Tolk.

Cronje selv sad ubevægelig, ikke en Mine forraadte hans Hjertes Følelser.

Kort efter fik han sammen med hele den brittiske Generalstab en bedre Frokost. —

Senere blev Cronje i Følge med sin Hustru, Søn, Sekretær og Tjenere sendt under Eskorte til Modder River, hvor han saa heltemodigt havde tilkæmpet sig nogle af sine fejreste Laurbær, og derfra med Jernbane til Kapstaden.

Han vil blive holdt som Krigsfange om Bord paa et engelsk Stationsskib der.

Samme Dag foregik den almindelige Overgivelse. Fangernes Antal beregnes forstelligt til mellem 3- og 4000. Det større Tal hidrører formodentlig fra, om de mange Kvinder regnes med eller ikke.

Blandt Fangerne var flere berømte Mænd, saaledes den tyske Major Albrecht, der skal have været Sjælen i Cronjes Stab, endvidere en Skandinav Fries og flere.

Men Kanonerne? — der var kun nogle faa og smaa tilbage; alle de andre har Cronje altsaa for længere Tid siden sendt bort; de staar nu opstillede ved Transvaals Sydgrænse, hvor Roberts med det første vil faa en meget varm Modtagelse.

Saa vidt man kan skønne, har Englændernes Kanoner ikke gjort videre Skade hverken paa Folk eller Skanser ved Paardeberg. Der fandtes kun 8 saarede, og Skanserne havde holdt godt. Dette noget mærkelige Faktum fremhæves selv af de engelske Korrespondenter. Derimod flød der mange saarede og dræbte Dyr i Floden.

Boerne kunde ikke holde sig, fordi de bogstavelig talt var uden Levnedsmidler.

Midt i Sejrsrusen glemte England, at Cronje i 10 Dage havde forsvaret sig overfor en Hær, der var hans egen 10-dobbelt, og at Sejren har kostet Englænderne et betydeligt Antal saarede og dræbte. Hvormange er endnu ikke opgivet helt. Men alene Søndag d. 18. blødte ca. 800 Englændere.

Dronningen blev saa sjæleglad over Nyheden, at hun straks begav sig til Hospitalet ved Windsor — for der at tilse de i tidligere Kampe saarede — og fra Sted til Sted sendtes Lykønskningstelegrammer.

Ikke blev det glemt, at Kanadierne havde deres allervæsenligste Del i Sejren, en Omstændighed, der atter overbeviser om, at Roberts har haft Ret i sin Mistillid til de regulære engelske Tropper og foretrukket Kolonialtropperne, naar der skulde slaas et rigtigt Slag.

Mærkeligst af alt er vel, at den udenlandske Presse, navnlig den tyske, straks begyndte at hale i Land overfor England. Man priser Roberts Feltherresnille — og det kan vel være ret nok. Men naar man gaar videre og mener, at nu er „Begyndelsen paa Enden" kommen, da gør man sikkert Regning uden Vært.

Thi det er kun — som det fra andre Sider ogsaa fremhæves, — en meget ringe Del af Boerhæren, der nu sættes ud af Virksomhed. Der staar selv efter sund Beregning endnu ca. 75,000 Mand Boere under Vaaben — og disse har den uberegnelige Fordel, at de kan kæmpe paa deres egen Grund og udelukkende til Forsvar, en Kampmaade, som Transvaals vilde Bjærgnatur fortrinlig indbyder til.

Englænderne har sikkert endnu den længste Vej tilbage, inden de naa'r Prætoria.

Det skulde da være, om Lord Roberts Forsøg paa at faa Orange-Fristatens Beboere til at falde fra deres Kampfæller, skulde lykkes, hvilket der imidlertid ikke er ringeste Tegn til foreløbig.

Vel er Ladysmith ogsaa bleven undsat, — en ny, men meget dyrekøbt Sejr for England — men Boerne har efter alle Solemærker at dømme forlængst haft til Hensigt at opgive denne Belejring. De har blot villet sælge saa dyrt som muligt.

Og imens de faa Skarer har forsvaret hver Fodsbred Jord, har Hovedhæren med alle Kanonerne trukket sig ind i Fristaten for at møde Roberts Fremmarsch.

Der vil flyde Blod, meget Blod, dyrebart Blod paa begge Sider, — med mindre de mange Pressestøtter, der raaber op om, at nu faar det være nok, nu bør der skrides til Fredsunderhandlinger, skulde vinde Fyrsternes Hjerter, saa de bestemte sig til at forebygge de heltemodige, frihedselskende, uafhængige Boeres Udslettelse.

Men foreløbig sender Triplealliancens Kejsere og Konger kun Lykønskningstelegrammer til Dronning Victoria. Hvem gider tro paa deres Følelsers Oprigtighed? Ingen — dem selv mindst.

ET GODT HJEM HAR ALTID MUSIK.

Svært faa af os har Raad til at have $500 PIANOER og $250 ORGLER og endnu færre kan spille paa dem. En HOME MUSIC BOX vil fylde Pladsen for begge til en Pris, som den mindst bemidlede kan afse. Med den kan HVERSOMHELST spille de vanskeligste Stykker korrekt. Musikken er arrangeret paa Ruller med Staaltapper; intet Papir; intet som er udsideligt. Blöde og kraftige Toner som paa et Orgel; spiller alle bekjendte Hymner og er af stor Hygge og Trøst for de gamle, de syge og besværede; underholder Selskab med Danser &c.; akkompagnerer Sang og er en Glæde for Børnene. Spiller over 1000 Stykker som De kan vælge i. Utvidunderligt Instrument. Tusinder af Anbefalinger fra tilfredse Kunder. "Saa meget bedre end vi ventede" siger de. Intet Legetöi, men saa billigt som et Legetöi. Vægt, i Box, 16 lbs. KUN $6.00, i en smuk Kasse, med Musik. Sendes Dem pr. Express ved Modtagelsen af $6.00. Agenter tjener Penge. En hurtig Salgsartikel. Send 2c Frimærke for Katalog. Adresser
STANDARD MFG. CO., 45 Vesey St., NEW YORK; P. O. Box 2853. Dept. N

Slagsmaal ved et Fredsmøde.

Den 2. Marts holdtes der i London Exeter Hall et Møde, hvor forskellige Talere vilde begrunde Forslag om, at Krigen nu burde standses.

Under Mødet stormede en Skare Boller ind, men Deltagerne fik jaget dem ud efter en haard Fægtning. Dog — saa kom Angriberne ind fra Gaardsiden og optog en ny Bajonetfægtning med Stokke og Paraplyer. Først da 40 Politibetjente var komne til, blev Orden oprettet, og Hoben drog af under Affyngelse af „God save the queen." Mødet fortsattes, og nu var der kommen endnu mere Liv i Talerne, de havde de allersynligste Mærker paa, hvor rædselsfuldt Krigen kan molestere et Menneskeansigt. Intet Under da, at nu var der Klem over de alvorlige Protester imod Krigens Fortsættelse.

Talernes forskellige Ytringer lover ikke særlig godt — hvis de da er sande — for den saa ældgamle og anpriste engelske Frihed.

Mafia'ens Rædselsherredomme paa Sicilien.

Det meddeltes for nogen Tid siden, at den italienske Krigsminister Merri som Følge af, at han var indviklet i den berygtede Mafia-Proces, havde maattet tage sin Afsked.

Italienerne har fra gammel Tid en indgroet Forkærlighed for hemmelige Foreninger, og om disse end i det nordlige Italien er blevne afløst af mere nutidssvarende Sammenslutninger, har dog flere af dem holdt sig i det sydlige, og Mafiaen paa Sicilien hører til en af de mest frygtede og mest terroriserende.

Begrundet paa Befolkningens Afhængighed af den og Embedsmændenes Frygt og gennemgaaende Demoralisation har de forskellige Ministre stadig staaet magtesløse over for den.

Dens Formaal synes udelukkende at være at begaa Forbrydelser mod Liv og Ejendom, og ved alle Slags Midler at sikre sine Medlemmer Straffrihed.

Den nu verserede ovennævnte Proces skriver sig fra 1893, da den almindelig agtede Baron Notarbartolo myrdedes i en Jærnbanekupe undervejs fra sit Gods til Byen Palermo. Liget fandtes paa Banelinien, gennemboret af mange Dolkestik. Nogle Jærnbanefunktionærer blev anholdte og afhørte, men selvfølgelig forgæves.

Man fik efterhaanden mere og mere Vished for, at Mordet var skeet paa Mafiaens Foranstaltning, og Forbrydelsen stod aabenbart i Forbindelse med en af Regeringen befalet Undersøgelse af en sicilianst Bank, hvor de skamløseste Misbrug skulde gaa i Svang. Denne Undersøgelse var netop overdraget Notarbartolo, som var bekendt for sin retskafne og ubestikkelige Karakter.

Aarene gik imidlertid, og vel skete der af og til Tilløb, som om Regeringen vilde foranstalte retslig Undersøgelse, men alligevel kom der ingen Lys i den uhyggelige Sag. Først nu for et Par Maaneder siden har man vovet i hvert Fald tilsyneladende at gribe alvorligt ind.

En Søn af den myrdede, som er Officer i den sicilianske Flaade, har angivet Palizzolo, som sin Faders Morder. Palizzolo er Medlem af Parlamentet, valgt i Palermo, og anses i Almindelighed for Mafiaens Formand.

Han blev med overraskende Hurtighed og med Deputeretkamrets Samtykke arresteret og stillet for en Domstol i Milano, som formenes uden for Mafiaens Indflydelse.

Vi skal nu ikke opholde vore Læsere mere med Sagens Gang for Retten. Med noget Kendskab til italienske Forhold maa det anses som alt andet end sikkert, at de skyldige bliver tilbørligt straffede. Muligvis kan Palizzolo slippe fri og hans Haandlangere maaske med.

Men som ovenfor nævnt har Processen kompromitteret den hidtilværende Krigsminister, General Merri. Han blev nemlig i 1894 sendt som Regeringskommissær til Sicilien, netop for at faa Bugt med den hemmelige, vidt udbredte Forening.

Men endskønt der allerede den Gang hvilede Mistanke paa Palizzolo, har General Merri dog staaet i fortrolig Forbindelse med ham og, som et nu offentliggjort Brev viser, har han for politiske Valgmansvrers Skyld skaffet en af Mafiaens Mænd, Saladino, paa fri Fod, da denne i sin Tid stod anklaget for en Edsforsmerket.

Som man ser er det kun et sørgeligt Billede, der oprulles af Italien. Forholdene er værre paa Sicilien, men selv i Norditalien er de ikke ret meget bedre. Italiens politiske Enhed har ikke forbedret de sociale Kaar.

De spedalske i Indien.

Ved Ordet „Spedalskhed" kommer man uvilkaarligt til at tænke paa Lidelse, Jammer og trøstesløs Elendighed, og det synes en næsten utroligt, at der ogsaa mellem de Stakler, som er befængte med denne skrækkelige Syge, kan være Tale om Glæde. Der er ogsaa kun en eneste Ting, som virkelig formaar at lyse op i disse ulykkelige Sjæles Mørke og faa dem til med Taalmod at bære deres tunge Lod — det er Kærligheden fra ham, der har „taget vore Sygdomme paa sig og baaret vore Smerter" (Es. 53, 4). Navnlig ovre i Indien øver kristne Mænd og Kvinder, selv gennemglødede af Kristi Kærlighed, et velsignet Barmhjertigheds- og Selvopofrelsesarbejde for at føre saa mange som muligt af de myldrende Masser af stakkels spedalske til ham, der ved sit blotte Ord renser Hjertet for den endnu værre og fordærveligere Synden Spedalskhed.

Det engelske Spedalskhedsselskab „Mission to Lepers" plejer hvert Aar ved Juletid at skænke Beboerne af deres mange Spedalskhedsasyler en glad Juleaften; det er ogsaa sket denne Jul. Kærlighedsgaver, saavel Penge som Foræringer, er strømmet ind i Masser fra troende Venner, baade i Indien og i England. Den, der væsentlig har staaet for Arrangementet af de storartede Festforberedelser, er Miss Mary Reed, der nu i otte Aar — selv spedalsk — har arbejdet blandt de spedalske oppe i Himalayabjergene og er bleven Redskabet til at føre over 120 spedalske til Tro paa Frelseren. „Aldrig skal jeg glemme en Juleaften som denne!" skriver en Veninde og Medhjælperske af Miss Reed. „Ved at ofre sig helt for disse hjælpeløse Sjæle føler man først ret, hvor uendelig meget saligere det er at give fremfor at tage. Det er en sand Fryd alene at se paa de mange straalende Ansigter, der tydeligt vidner om, hvor taknemmelige de er over for hver lille Velgerning, der i Jesu Navn øves imod dem."

I Selskabets største Asyl ved Purulia i Bengalen er det Skik at fejre første Juledag med en stor Nadvertjeneste, til hvilken alle de kristne spedalske har Adgang. Denne Gang mødte 350 spedalske ved Herrens Bord. Mange af de Hænder, der udraktes for at gribe Herrens Legeme i Brødets Lignelse, havde neppe en Finger mere tilbage, og de Munde, der raktes frem mod Sølvkalken med Jesu Blod, havde ofte ikke en Gang Læber til at fatte om Bægeranden „men vi tør vel tro," skriver John Jackson i London, Sekretæren for „Mission to Lepers", „at disse Stakler med særlig Glæde maa annamme det gode Budskab om Guds Kærlighed, der møder os ved Naadebordet i vor Frelser selv og hans dyrebare Naademidler."

Noget, der truer med at gøre Indiens ulykkelige spedalske Livet endnu tungere, er den frygtelige Hungersnød, der for Øjeblikket raser over hele Indien og kræver mangfoldige Ofre. Paa Spedalskhedsasylerne begynder mun allerede at mangle Vand og Fødemidler til de syge og deres endnu ubesmittede Børn, som bliver opdragen særskilt. Men samtidig lyder der alle Vegne fra Meddelelser om, hvor godt Arbejdet gaar fremad i aandelig Henseende, og med hvilken Redebonhed de spedalske lukker Øre og Hjerte op for Guds Ord og Jesu Kristi Evangelium.

I Følge de sidste Efterretninger derovrefra blev der nys døbt ca. 70 spedalske og de troende i England har travlt med at bede for og samle ind til Indiens nødlidende spedalske.

Hvorledes og hvad Brahmanerne spiser.

De sidder med Benene over Kors og rører kun Maden med den højre Haand. Ingen Borde, Stole, Knive, Gafler eller Tallerkener behøves af dem, da de stedse følger samme Skik, som deres Forfædre brugte for Tusinder af Aar siden. I Stedet for Tallerkener bruger de Stykker af Bananatræets Stamme eller ogsaa Tallerkener af store Blade, syet sammen med Græs. En saadan Tallerken kastes bort, saa snart den har været brugt, saa de slipper let fra Opvaskningen. Kogt Ris er Hovedbestanddelen ved deres Maaltid; desuden spiser de lidt Frugt og Grøntsager. En lille Smule ad Gangen løftes op med den højre Haand og puttes i Munden ved Hjælp af Tommelfingeren. I de lavere Klasser bruges ofte Millet i Stedet for Ris. Man bruger meget et Slags Krydderi, der er sammensat af Sennep, Peber, Ingefær, Koriander, Løg m. m. Alt det stødes sammen og blandes med Saft eller smeltet Smør. Brahmanerne spiser aldrig Kød. Før Maaltiderne bader de sig, tager rene Klæder paa og fremsiger Salmer eller Bønner, gør visse Tegn paa Ansigt og Bryst; saa er de færdige til at spise.

Om alt og alle.

Tysk Krigsskib grundstødt. Det tyske Krigsskib „Sachsen" er grundstødt i Nærheden af Kiel. Krigsskibene „Würtemburg" og „Ægir" prøvede forgæves at faa „Sachsen" af. Det besluttedes da at flytte Skibets svære Kanoner, for at lette det. Under Arbejdet hermed faldt en af Kanonerne i Søen.

Skudt paa Castro. Under Karnevalet i Caracas, Venezuela, den 27de Febr. affyrede en Venezuelaner to Skud mod Republikkens Præsident Cipriano Castro, men ingen af Skuddene ramte. Byen er rolig.

Stort Laan. Den russiske Regering er nu kommen til New York for at laane Penge. Et Syndikat af Bank-, Assurance- og Laaneindretninger har laant Rusland $25,000,000 i 4 Procent Bonds mod Pant i Wladikawkas Jernbanesystem.

Flere Tropper til Osten. Den russiske Hjælpekrydser „Saratoff" forlod forleden Odessa for Port Arthur med en stor Styrke Tropper om Bord. Dette er det fjerde Skib af Reserveflaaden, som i Løbet af de tre sidste Uger er afgaaet fra Odessa, fuldlastet med Tropper.

„St. John" brændt. Fra Sourabaya, Java, meldes 28de Feb., at det amerikanske Skib „St. John," Kapt. Fales, fra New York for Yokohama, er opbrændt. Besætningen reddedes og landsattes i Banjoowange.

Spanien faar to Øer tilbage. Forestillingen fra den spanske Regering, baseret paa Undersøgelser af den spanske Nationalforsamling, har foranlediget den amerikanske Regering til at opgive Kravet paa Øerne Cibrutu og Cayagan Sulu, da det er bragt paa det rene, at de efter Parisertraktatens Bestemmelser ligger uden for Philippinernes Gruppe.

Læger i Paris. Det paastaas, at der i Paris er 17,735 Læger — Det er maaske en af Aarsagerne til, at Befolkningen i Frankrig aftager.

En Oprejsning. For nogen Tid siden meddelte et Par engelske Blade, at vor bekendte Landsmand i Siam, Admiral Richelieu, i sin Tid var flygtet fra den spanske Marine, fordi han var bleven dømt til Døden for som simpel Matros at have gennempryglet en Officer.

Richelieu anlagde Sag mod Bladene og har nu faaet dem tvunget til at gøre ham Afbigt.